

Subject: Untie the Knot Restricting Iran Negotiations

April 10, 2026

Dear Mr. President,

Iranian negotiators cannot reach a durable agreement with the United States—not because they lack interest, but because they lack authority under their own Constitution.

For years, I have shared with your office, members of Congress, and the media specific provisions of the Constitution of the Islamic Republic of Iran. These provisions bind negotiators to ideological commitments that override diplomacy. The result is predictable: delay, ambiguity, and agreements that can be reversed at will.

Consider a simple analogy. If Mexico demanded that the United States disarm its citizens to prevent weapons from crossing the border, the American response would be clear: “Read our Constitution.” That answer ends the discussion.

Iranian negotiators face a similar constitutional constraint—but they cannot say it openly. Instead, they negotiate without the legal capacity to commit, buying time while preserving the ability to violate any agreement later.

This is why no agreement with the current constitutional framework can be reliable.

There is, however, a historic opportunity.

As referenced in my April 9 letter, a growing movement inside Iran is calling for a Constitutional Assembly. This demand is not ideological—it is national. It is supported across social classes, political views, and generations. It is the only path that aligns the Iranian people with a stable and lawful international posture.

What is needed now is not pressure for another temporary deal, but a clear narrative: lasting agreement requires constitutional change.

Even if a deal is reached under current conditions, it will remain fragile and temporary. But under a revised constitution, Iran could become a natural partner of the United States—politically stable, economically open, and strategically aligned.

The opportunity is not war. The opportunity is transformation.

And the reward is not only peace, but trillions of dollars in economic cooperation—opportunities that America’s global competitors are already positioning themselves to capture.

Respectfully,

Sohrab ChamanAra

www.cyrusforce.org

موضوع: باز کردن «گره» از دست مذاکره کنندگان ایران

دهم آوریل 2026

آقای رئیس جمهور محترم،

مذاکره کنندگان ایرانی نمی‌توانند به یک توافق پایدار با ایالات متحده دست یابند — نه به این دلیل که تمایلی ندارند، بلکه به این دلیل که طبق قانون اساسی خود چنین اختیاری ندارند.

سال‌هاست که در نامه‌هایی به دفتر شما، اعضای کنگره و رسانه‌ها، به مقدمه و اصول مشخصی از قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران اشاره کرده‌ام. این اصول، مذاکره کنندگان را به تعهدات ایدئولوژیکی مقید می‌کند که بر دیپلماسی غلبه دارد. نتیجه روشن است: تعلل، ابهام، و توافق‌هایی که هر زمان می‌توانند نقض شوند.

یک مثال ساده را در نظر بگیرید. اگر مکزیک از ایالات متحده بخواهد برای جلوگیری از انتقال سلاح، مردم خود را خلع سلاح کند، پاسخ آمریکا روشن خواهد بود: «قانون اساسی ما را بخوانید.» و این پاسخ، بحث را پایان می‌دهد.

مذاکره کنندگان ایرانی با محدودیتی مشابه روبه‌رو هستند — اما نمی‌توانند آن را آشکارا بیان کنند. در نتیجه، بدون اختیار حقوقی واقعی مذاکره می‌کنند، زمان می‌خرند و امکان نقض هر توافقی را برای خود حفظ می‌کنند.

به همین دلیل است که هیچ توافقی در چارچوب فعلی قانون اساسی ایران نمی‌تواند قابل اعتماد باشد.

اما یک فرصت تاریخی وجود دارد.

همان گونه که در نامه 9 آوریل اشاره کردم، یک جنبش روبه رشد در داخل ایران خواستار «مجلس مؤسسان» است. این مطالبه ایدئولوژیکی نیست — ملی است. از سوی اقلیت‌های مختلف، دیدگاه‌های گوناگون و نسل‌های متفاوت حمایت می‌شود. این تنها مسیری است که می‌تواند مردم ایران را با یک جایگاه قانونی و پایدار در نظام بین‌الملل همسو کند.

آنچه اکنون لازم است، فشار برای یک توافق موقت دیگر نیست، بلکه شکل‌گیری یک روایت روشن است: توافق پایدار، نیازمند تغییر قانون اساسی است.

حتی اگر در شرایط فعلی توافق حاصل شود، شکننده و موقتی خواهد بود. اما با یک قانون اساسی جدید، ایران می‌تواند به یک شریک طبیعی برای ایالات متحده تبدیل شود — با ثبات سیاسی، اقتصاد باز، و هم‌راستایی راهبردی.

فرصت، جنگ نیست. فرصت، تحول است.

و دستاورد آن نه تنها صلح، بلکه تریلیون‌ها دلار همکاری اقتصادی است — فرصتی که رقبای آمریکا به دقت در حال آماده شدن برای بهره برداری از آن هستند.

با احترام،

سهراب چمن‌آرا